

Отже, індустріальні парки є порівняно новим та одночасно перспективним видом спеціальних економічних зон в Україні. Його переваги полягають у можливості підвищення інвестиційної активності певних територій, створенні регіональних точок зростання, проведенні структурної перебудови економіки, створенні нових робочих місць, «очищенні» міст від промислового виробництва. Незважаючи на існування розробленої трирівневої системи стимулювання індустріальних парків, існуючі стимули є не настільки вагомими і потребують вдосконалення.

Література

1. Закон України “Про індустріальні парки” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
2. Індустріальні парки в Україні: удосконалення політики стимулювання у контексті світового досвіду / А. П. Павлюк, О. О. Єгорова, К. Л. Маркевич [та ін.]. – К. : НІСД, 2014. – 64 с.
3. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України: Індустріальні парки в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua>.
4. The Global Competitiveness Report 2016–2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.weforum.org>.
5. Unctad: Foreign direct investment 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unctadstat.unctad.org>.

ІРИНА СУМ

Науковий керівник:

к.е.н., доц. Смалюк Г. Ф.

ІНТЕГРАЦІЯ ВИЩОЇ ШКОЛИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПРОСТІР

Європейська інтеграція в освітній і культурній сферах була і залишається для України одним із основних пріоритетних напрямків у зовнішніх відносинах й усьому процесі розвитку незалежної держави [7, 8]. Для цього необхідне впровадження європейських норм і стандартів перш за все в освіті, розповсюдження власних культурних розробок в Європейському Союзі. Необхідність євроінтеграції та діяльності в полікультурному просторі вимагає від освітян поглиблення міжнародного співробітництва як важливого напрямку роботи, що передбачає співпрацю з міжнародними організаціями, участь у міжнародних програмах та проектах.

XXI століття ставить перед європейською освітою вимоги зі створення єдиного європейського простору, формування «європейської ментальності» та європейської громадянськості поряд із громадянськістю національною. У зв'язку з інтеграцією української держави в європейський простір, українські педагоги вивчають досягнення, інновації та процеси, які відбуваються в системі освіти європейських країн, прагнуть оволодіти новітніми інформаційними

технологіями, які використовуються у європейських вишах. Виховання молоді здійснюється в дусі інтеркультурності, демократії, толерантності, що допомагає стати справжніми громадянами Європи та вільно почуватися на її теренах. Європейська освіта набуває стандартизованого універсального характеру, що сприяє усвідомленню молоддю різних націй та народностей приналежності до єдиної європейської культури.

Розбудова інформаційного простору розширює можливості спілкування між людьми, оволодіння мовами міжнародної комунікації, зв'язків між країнами та континентами для обміну інформацією, сприяє поширенню знань та досягнень сучасної цивілізації.

Як демонструє європейський досвід, для вирішення євроінтеграційних питань у навчальних закладах дієвим є добровільне об'єднання молоді у євроклуби.

Ідея діяльності євроклубів довела свою актуальність і життєздатність у різних країнах Європи. Вона захоплює молодь, стимулює ініціативу і творчість, виховує любов і повагу не лише до своєї історії та культури, але й до історичного та культурного розвитку інших народів, допомагає самореалізації у великій європейській сім'ї народів.

Однією з провідних умов результативної діяльності євроклубів є їх функціонування як системи високого рівня, яка являє собою цілісний, закономірно побудований динамічний об'єкт, в якому встановлений порядок взаємопов'язаних і взаємодіючих складових елементів, що утворюють його внутрішню структуру. Основними напрямками роботи євроклубів є організація та налагодження обмінів листування з навчальними закладами європейських країн, участь у проведенні круглих столів, конференцій та інших форм діяльності, сприяння вивченню іноземних мов, участь у міжнародних конкурсах та проектах. Важливим елементом є співпраця створених євроклубів.

Міжнародна співпраця здійснюється з метою підвищення фахового рівня викладачів шляхом участі у міжнародних заходах, створення інформаційної бази для обміну інформацією про новітні педагогічні технології, форми і методи організації навчально-виховного процесу, науково-методичні та практичні досягнення.

Участь у міжнародних проектах та програмах стимулює ініціативу і творчість, виховує любов і повагу не тільки до своєї історії та культури, а й до історичного та культурного розвитку інших народів; допомагає самореалізації у велику європейську сім'ї народів; дає можливість підвищувати кваліфікаційний рівень педагогів; виявляє навчальний потенціал на підставі використання світового досвіду; сприяє успішному проведенню цікавих спільних заходів.

Новітня доба і утвердження України як демократичної правової соціальної держави ставить завдання перед навчальними закладами освіти – забезпечити перевагу позитивних знань, нічим не обмежуючи розвиток молодого покоління. Освітянам потрібно формувати особистість, здатну до сприйняття і творення змін. Реалізації окреслених завдань сприяє міжнародне співробітництво. Від того, які внутрішні перетворення ми здійснюємо, від чого відмовляємося і що приймаємо в національну систему освіти від європейських

стандартів, буде залежати рівень нашої освіти і науки, ставлення до нас збоку світової спільноти.

Практика роботи Міністерства освіти і науки України, вищої школи України протягом останніх років наблизила нас до європейського простору вищої освіти, яка базується на інституційній автономії, академічній свободі, рівних можливостях та демократичних принципах, які сприятимуть мобільності, підвищуватимуть можливість працевлаштування.

Інтеграція вищої школи в європейський освітній простір потребує нових підходів, зокрема:

- творчого використання досвіду сусідніх з Україною держав-членів ЄС;
- адаптації законодавства України до вимог Болонського процесу;
- спільної підготовки фахівців у європейських вузах та обмін випускниками;
- вирішення питань юридичного визнання дипломів українських вузів у країнах ЄС;
- створення умов для працевлаштування фахівців, що закінчують навчання;
- недопущення відтоку кращих випускників, викладачів вишів з нашої держави;
- підготовки фахівців, спроможних захистити інтереси України в умовах світової конкуренції.

Шляхи формування єдиного європейського економічного, освітнього та наукового простору, впровадження нових методик та інноваційних технологій, удосконалення поточного та підсумкового контролю знань студентів, розширення можливостей використання сучасних інформаційних технологій у навчальному і науковому процесах є визначальними проблемами європейської інтеграції в освітній і науковій сферах.

Послідовне впровадження інноваційних методик навчання має велике значення для постійної підтримки високої якості всіх складових навчального процесу, поєднання наукової та навчальної роботи, налагодження взаємовідносин між вищим навчальним закладом та роботодавцями, що в кінцевому результаті розширить міжнародні контакти.

Зміни в системі освіти, які відбуваються сьогодні в Україні, визначаються стратегією випереджувального інноваційного розвитку у контексті європейської інтеграції з орієнтацією на функціональні загальнолюдські цінності. Створення високоефективної і рентабельної освіти в Україні є вимогою сучасного часу і реальною потребою сучасного суспільства. На сучасному етапі Україна досягла розширення доступу до отримання вищої освіти і досягнення рівня, відповідного світовим стандартам, що сприятиме найбільш повному задоволенню освітніх потреб наших громадян.

Вітчизняні університети за родом своєї діяльності зорієнтовані переважно на задоволення потреб національного ринку праці у кваліфікованих кадрах. Разом з тим, з огляду на євроінтеграційний курс міжнародної економічної політики України, вони першими із числа суб'єктів міжнародних відносин

почали інтегруватися в європейський освітній простір, насамперед, через участь в Болонському процесі. Міжнародна діяльність українських університетів на сьогодні обмежується впровадженням у навчальний процес європейських освітніх стандартів та поки що фрагментарною участю у міжнародних науково-освітніх проектах. Це настійно вимагає від вітчизняних університетів більш широкого використання міжнародного ресурсу у своїй багатопрофільній діяльності.

Література

1. Антонюк Л. Л., Поручник А. М., Савчук В. С. *Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія.* – К.: КНЕУ, 2013 – 394 с.
2. Боголіб Т. М. *Фінансове забезпечення розвитку вищої освіти і науки в трансформаційний період: Монографія:* – К. : 2016 – 508 с.
3. Смалюк Г. Ф. Савельєв Є. В., Куриляк В. Є. *Бенчмаркінгові методи управління конкуренцією у світовій економіці : Журнал європейської економіки.* – 2013. – Том 12 (№ 1) – С. 3–27.
4. Смалюк Г. Ф. *Методологічні аспекти розробки структурної моделі управління вищим навчальним закладом: Вісник ТАНГ.* – 1998 – Спец. випуск № 6. – С. 110–113.
5. Смалюк Г. Ф. *Інноваційна модель розвитку економіки України в контексті інтеграції до світового господарства : Збірник тез доповідей міжнародної науково-практичної конференції “Стратегія ресурсозберігаючого використання аграрно-економічного потенціалу на основі активізації інноваційно-інвестиційної діяльності – об’єктивна передумова інтеграції країни в світове співтовариство»:* Тернопіль: 2007 – Ч. 2. – С. 245–248.
6. Смалюк Г. Ф. , Куриляк В. Є. *Бенчмаркінг як система співробітництва в умовах конкуренції вимірах : Монографія.* / за наук. ред д.е.н., проф. А. І. Крисоватого та д.е.н., проф. Є. В. Савельєва. – Тернопіль: ТНЕУ, 2016. С. 269–282.
7. Савельєв Є. В. *Пріоритети у реформуванні української економіки / Є. В. Савельєв, В. Є. Куриляк // Економіка України.* – 2015. – № 5. – С. 79–89. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/EkUk_2015_5_8.
8. Савельєв Є. *Реформування української економіки: невідкладність і пріоритетність / Є. Савельєв, В. Куриляк // Журнал європейської економіки.* – 2014. – Т. 13, № 4. – С. 387–400. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/jee_2014_13_4_6.